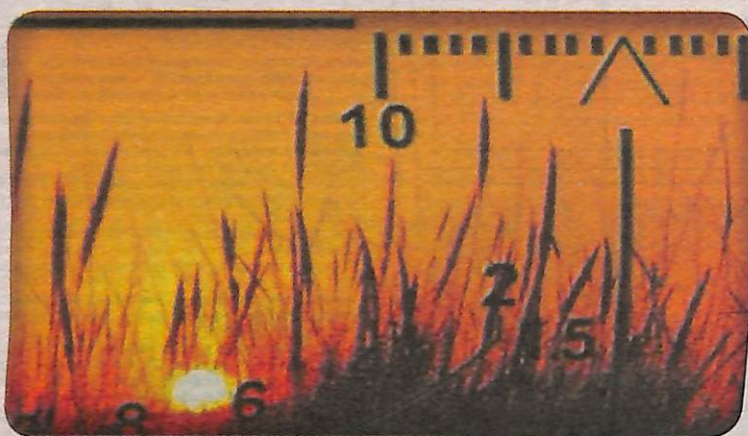

Нейтральна смуга – через сцену, АТО, душі й серця

Вистава «Нейтральна смуга» за творами Володимира Висоцького, поставлена в одному з наймолодших театрів Києва – «Театральній майстерні Миколи Рушковського» – стала знаковою подією в театральному житті столиці.

Наталя ПЛОХОТНЮК
спеціально для «Хрещатика»

НЕЗВАЖАЮЧИ на політичні ігри навколо імен видатних людей, які жили в сусідній державі, 80-річчя Володимира Висоцького – поета, барда й актора з київським корінням – Україна й столиця відзначили цілою низкою заходів. Один із них – виставу «Нейтральна смуга» поціновувачі таланту майстра зможуть побачити в неділю у відділі мистецтв Публічної бібліотеки імені Лесі Українки (вул. Велика Житомирська, 4).

Це – не класичний концерт пам'яті й не звичайна постановка. Це – музична вистава-спектакль про життя в усіх її проявах, перенесених у сьогодишню реальність, з абсолютно новим прочитанням пісень Висоцького. «Нейтральна смуга» – про війну, про один епізод із життя зовсім юних бійців АТО. Але, як не дивно, тут практично не було жодної воєнної пісні, не було сказано жодного слова про війну.

«А для чого говорити? – перепитує головний режисер вистави, заслужений артист України Ігор Славінський. – Хіба на війні говорять про війну? Ні, там просто живуть: закохуються, ненавидять,

латають одяг, готують їсти, читають книги, жартують. І раптом – ба-бах!!! Кров, бруд, шматки людей, розірвані мрії й сподівання, накази! Війна – це зовсім не феєрверк, а просто важка робота, коли чорна від поту й куряви повзе по землі піхота. Це – саме життя. Страшне, але життя. А особливість кожної війни (а війна на сході нашої країни – не виняток, а підтвердження правила) в тому, що більшість її учасників – зовсім юні, майже діти».

Важко уявити, що відома комедійна пісня-інтермедія «Діалог біля телевізора» може звучати як пісня-драма, як вічний жіночий плач-тужиння за загиним. І таких знахідок ще чимало розсипано по полотні вистави, вплетено в маскувальну сітку, скріплену нервом Висоцького й реаліями сьогодення.

Може, через те, що Володимир Семенович завжди був «зайвим» для влади своїм загостреним розумінням справедливості й громадянською позицією. Мабуть, і сьогодні було б так само, якби поетові дали дожити! Хтозна, чи був би він нейтральним.

«Вистава не стільки про війну, скільки про моральний вибір кожного з нас, – каже Ігор Славінський. – Адже герой пісні Висоцького не збирався порушувати ні кордон, ні закон, він просто хотів нарвати квітів для коханої. А чому не можна, якщо смуга ця – нейтральна, а значить – нічия?»

У роботі задіяні молоді актори, які не просто грають, вони живуть на «нейтральній смузі». Тому й вистава, поставлена відомим режисером з музичним і хореографічним оформленням Катерини Тижкової змушує сміятися й плакати, сумувати й переживати за тих, хто сьогодні на війні.

До слова, для заслуженого артиста України Ігоря Славінського це не перша зустріч з творчістю великого поета. Багато років він є головним режисером і ведучим вистав, присвячених Володимирі Висоцькому в Київському театрі поезії та пісні ім. В. Висоцького. А 30 років тому в Театрі на Подолі він презентував свою першу роботу «Но я приду по ваши души» саме за віршами легендарного поета ■